

דף לא.

עין משפט א.

יו"ד סימן ריז פעיף לה

לח. כח. הנודר משובתי שבת אסור גם בכותים, כיון שהם מצווים על השבת.^ר

עין משפט ב.

יו"ד סימן ריז פעיף לט

לט. לט. נדר מעולי ירושלים אסור בישראל, ומותר בכותים שאינם עולים שם אלא להר גריזים במקום ירושלים.^ש

עין משפט ג.ד.ה.ו.

יו"ד סימן ריז פעיף מ

מ. ל. נדר מבני נח אסור באומות העולם ומותר בישראל.^ת נדר מזרע אברהם אסור בישראל ובגרים,^א ומותר באומות העולם אפי' בבני ישמעאל ועשו, דכתיב "כי ביצחק יקרא לך זרע".

עין משפט ז.

יו"ד סימן רכז פעיף א

א. א. מי שאסר עצמו מכל ישראל אסור לו לקנות מהם ולמכור להם באופן שיש בו הנאה ללוקח ולמוכר,^ב אלא לוקח מהם ביותר ומוכר להם בפחות, ואם אסר הנאתו עליהם לוקח מהם בפחות ומוכר להם ביותר אם ישמעו לו, ויש חילוק אם הסחורה קופצים עליה או לא.

ר. אבל עכו"ם אפי' שומרים שבת מ"מ אינם מצווים בכך. מגמ'. ט"ז ס"ק ל"ג.

ש. עיין בט"ז ס"ק ל"ד מש"כ.

ת. ממשנה שם בדף ל"א ע"א ומפרש שם בגמ' כיון שנתקדש אברהם אבינו ע"ה נקראו על שמו.

א. והוא מהטור והרא"ש בפירושו על הש"ס.

ב. דמשמע ביצחק ולא כל יצחק, דהיינו למעוטי עשו וכ"ש ישמעאל. ט"ז ס"ק ל"ו.

ג. ממשנה נדרים דף ל"א ע"א, וכדמפרש שם בגמ'.

עין משפט זז.

ח"מ סימן קפו סעיף א

א. הלוקח כלים מבית האומן לשולחם לבית חמיו ואמר לאומן אם מקבלים אותם ממני אשלם אותם ואם לאו אתן לך שכר מועט, ונגנבו או אבדו בין בהליכה בין בחזרה חייב^ז, ואם נאנסו אם בהליכה חייב, ואם בחזרה פטור.

ח"מ סימן ר סעיף יא

יא. יג. הנוטל כלי מבית האומן ע"מ לבדוקו אם היו דמיו קצובין^ח ונאנס בידו חייב, הואיל בעת שהגביהו נעשה ברשותו ואין המוכר יכול לחזור בו, והוא שהגביהו ע"מ לקנותו^י.
אם הלקוח גילה דעתו שאינו חפץ בו ונגנב או נאבד קודם שיחזירונו, י"א שהוא כשומר שכר^ז, וי"א כשומר חנם^ח.

דף לא:

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן רכז סעיף א

א. מי שאסר עצמו מכל ישראל אסור לו לקנות מהם ולמכור להם באופן שיש בו הנאה ללוקח ולמוכר^ט, אלא לוקח מהם ביותר ומוכר

ד. רמב"ם פ"ב משלוחין הלכה ח'. מברייתא מציעא פ"א ע"א. וכתב הסמ"ע בס"ק ב'-ג' דבהליכה כיון שקצץ עם המוכר דמיו ולקחן הרי הם לקוחין בידו וחייב באונסין, אבל אחרי שידע שלא מקבלים אותם ממנו הגם שהיתה לו הנאה שהראה אותם בבית חמיו הרי על הנאה זו אמר לו שישלם לו שכר מועט וע"כ הוי בחזרה רק שומר שכר ולא שואל.

ה. רמב"ם פ"ד ממכירה הלכה י"ד משמואל ב"ב פ"ו ע"א, ודמיו קצובין פירש רשב"ם שם כגון כלים קטנים הנמכרים לעולם בפרוטה ושער שלהם ידוע, אבל הרשב"א פירש קצובין מפי המוכר.

ו. זהו דעת הרמב"ם אבל התוס' ב"ב פ"ז ע"ב והרא"ש שם סבירא להו אף שלא הגביה כדי לקנות חייב באונסין כל שלא גילה דעתו שאינו חפץ בחפץ. סמ"ע ס"ק כ"ט.

ז. בהנאה שהיה לו בזה שהברירה בידו לקחתם או להחזירם נעשה שומר שכר, וצ"ע מדוע המחבר והרמ"א לא הביאו דעת הרא"ש שחייב אפי' באונסין. סמ"ע ס"ק ל"א.

ח. זו דעת הרמ"ה דדוקא בנטלן לשגרן לבית חמיו הוי ש"ש שנהנה שנתפאר בהם.

ט. ממשנה נדרים דף ל"א ע"א, וכדמפרש שם בגמ'.

להם בפחות, ואם אסר הנאתו עליהם לוקח מהם בפחות ומוכר להם ביותר אם ישמעו לו, ויש חילוק אם הסחורה קופצים עליה או לא.

עין משפט ג. חו"מ סימן קפו סעיף א
עיין לעיל דף לא. עין משפט ח

עין משפט ד.ה. חו"מ סימן קפו סעיף ב

ב. נטלם ע"מ למוכרם ואמר לאומן אם ימכרו במקום פלוני או עד זמן פלוני אתן לך דמים כו"כ, ואם לא ימכרו אחזירם לך, ונאנסו בין בהליכה בין בחזרה^י חייב לשלם.

וי"א דוקא בדבר שיש לו קונים הרבה, ויכול למוכרו מיד^ב בדמים שקצב אלא שהוא מחזר למוכרו ביותר, שאל"כ פטור מאונסים ואינו חייב אלא בגניבה ואבידה כדין סרסור.

הגה: קצב לו דמים ואמר לו כל הריוח מזה נחלוק בינינו אינו חייב באונסין^ל שדינו כסרסור.

עין משפט ו. יו"ד סימן ריו סעיף מא

מא. לא. נדר מהערלים אסור בנימולים מאומות העולם, ומותר בערלי ישראל, לפי שהערלה נקראת במקרא על כלל אומות העולם, והנימולים הם האומה הישראלית^מ.

- י. והטעם דאילו היה מוצא קונה בחזרתו היה גם מוכרו, וברשותו בעת שנאנס מידו קודם חזרתו לביתו. סמ"ע ס"ק ד'.
- כ. טור מהרא"ש דאין לחייב הלוקח אלא בזבינא חריפא, ונמצא שכל ההנאה של הלוקח למוכרו ביותר ממה שקצבו לו שהרי המוכר היה מוצא למכור בכל עת שירצה במה שקצבו, וא"כ דומה הוא לשואל שכל ההנאה שלו. סמ"ע ס"ק ה'.
- ל. שהרי אין כל ההנאה שלו. סמ"ע ס"ק ז'.
- מ. כך פירש הט"ז בס"ק ל"ז דברי השו"ע.

עין משפט ז.

י"ד סימן ריז סעיף מב

מב. לב. נדר מהנימולים אסור גם בערלי ישראל, ומותר בנימולי אומות העולם.

עין משפט ז.ט.

י"ד סימן רס סעיף א

א. א. מצוות עשה לאב למול את בנו^ז, וגדולה מצוה זו^ח משאר מצוות עשה.

עין משפט י.

י"ד סימן רסו סעיף ב

ב. ב. מילה דוחה יו"ט ושבת כשהיא בזמנה^ט, אבל מילה שלא בזמנה אינה דוחה^פ.

ואפי' מילה בזמנה אינה דוחה אלא המילה עצמה והפריעה^צ והמציצה, ואפי' פירש חוזר על הציצין המעכבין דהיינו נשאר עור החופה רוב גובהה של העטרה ואפי' במקום אחד, אבל ציצין שאינם מעכבין אינו חוזר עליהם בשבת אם כבר פירש, ונותנים עליה תחבושת^ק בשבת.

הגה: מותר לטלטל סכין המילה אחר המילה^ר ולהצניעו בחצר שעשו בו

נ. ממשנה וברייתא בקידושין כ"ט ע"א. ונלמד מפסוק "וימל אברהם את בנו" כאשר ציוה אותו, ודרשו אותו ולא אותה. וכיון שזו מצות עשה על האב, אם יודע למול אין לו לכבד אחר, ועיין בש"ך בחו"מ סי' שפ"ב ס"ק ד' ד"ה ומדברי וכו', ועיין מש"כ במנחת אשר שם אות ו'.

ס. לפי שיש בה צד כרת כשיגדיל ולא ימול עצמו. ש"ך ס"ק א'. ועיין בלבוש שהאריך בכמה טעמים.

ע. שם בדף קל"ב ע"א ויליף לה ר"י מקרא.

פ. ממשנה שם בדף קל"ז ע"ב.

צ. ממשנה קל"ג ע"א.

ק. שם במשנה.

ר. והט"ז בס"ק א' חולק על הרמ"א והביא ראיות דאסור לטלטלו אחרי המילה שלא לצורך אם לא להצניעו באותו חדר שמל בו, וגם לפני המילה אין לטלטלו בחנם, כל שאינו לצורך המילה. ובנה"כ דחה ראיות הט"ז והסכים עם הרמ"א אך לא התיר אלא להצניעו בחצר המעורבת ע"ש. וכן העלה בספר ראשון לציון דאסור לטלטלו, דמש"כ הרמ"א שלא הוקצה בבין השמשות אינו, דודאי הוקצה דא"א לטלטלו גם למול באותה שעה למי שלא מלו עדיין באותו יום, וא"כ אסור לטלטלו וסיים ופשוט הוא.

עירוב, אע"פ שאינו צריך לו עוד באותה שבת, שהרי לא הוקצה בין השמשות מאחר והיה צריך אותו באותה שבת.

ג. מכשירי המילה אינם דוחים השבת **ש** כיון שהיה אפשר לעשותם מבעוד יום, ע"כ אין עושין סכין למול בו, ואין מביאין אותו ממקום למקום אפי' להוציאו מן הבית ולהביאו דרך הגגות וחצירות ומבואות שלא עירבו בהן.

אבל אם שכח הסכין בגג או בחצר, מותר להביאו מזה לזה אפי' עירבו חצירות **ה** עם הבתים.

עין משפט כ. יו"ד סימן רס סעיף א
עיין לעיל עין משפט ח.ט.

עין משפט ל. יו"ד סימן רסו סעיף א

א. מילה בין בזמנה בין שלא בזמנה דוחה צרעת **א**, שאם יש בהרת בעור הערלה אע"פ שיש בקציצת הבהרת לא תעשה, חותכה עם הערלה. אבל אם לאחר שנימול גדל בשר במילתו עד שאינו נראה מהול, וצריך לחותכו אם יש בהרת באותו מקום אסור לחתכו כיון שא"צ למולו פעם שנית אלא מדרבנן.

עין משפט מ. יו"ד סימן רס סעיף א
עיין לעיל עין משפט ח.ט.

ש. ממשנה שם בדף ק"ל ע"א וכו"ע.

ת. פירושו אפי' כל בית עירב עם החצר שלו, ולא אמרינן האיל ואז שכיחים כלי הבית בחצר אם נתיר לטלטל מחצר לחצר כלי ששבת באחד מהם, יטלטלו ג"כ כלים ששבתו בבית מחצר לחצר קמ"ל דלא גזרינן. ט"ז ס"ק ב'.

א. מברייתא בשבת דף קל"ב ע"ב.